

Чуйність

Анатолій Косматенко

І хто сказав, хто знову розпустив,
Що байка —
Лиш безпідставна й жовчна лайка,
Всього лиш примітивний негатив,
Що за сміттям вона не бачить дивних див
І що, мовляв, усе хороше
Лиш очорнити може?!
Я хочу спростувать чутки такі.
От жаль, що за стіною
(А стіни в нас які?!)
Сусідка заважа балачкою нудною...
А втім, на добрий лад себе я вже настроїв:
Душа шовковіш від шовкової трави!
І хай поза стіною гомін а чи тиша, —
Пишу. Іду на ви!

Мала руденька Миша,
Із роду польових,
Намислила звернутись до Сови,
Хоч знала про чутки, що до мишви
Сова, мовляв, недобрим духом дише...

(А за стіною:
"Заходю... І голови не повернув. Мовчить. Я — так і так... Перебив.
Приходь, каже, через тиждень. Бачиш — звіт пишу...")

Та сміливість, як кажуть, носить ордени.

А головне — найголовніше —
Ішлося до осені, не до весни:
Упорядкуй житло якпотепліше!
А в Мишки завалилася нора,
А Мишка — немічна, стара,
Ледь носять ноги...
Не обійтись одній без допомоги!

(А за стіною:

"...Приходю через тиждень. Зустрів начебто й привітно.
Не дав і договорити. Знаю, каже, знаю. Та ти ж у мене не одна,
вас же он скільки! Заглянь днів через п'яток").

Сова, як з'ясувалось, не була лиха,
До скарг та просьб усяких не глуха, —
Назустріч Мишці крила розпустила,
Напрочуд прийняли до серця діло,
Кликнула Ховраха,
Наказ дала — і діло закипіло:
Ховрах на горбику як засвистів,
Як засвистів —
Поназбігалось тут його братів,
Кротів та ховрахів,
І як взялись, як узялись,
Так щиро, вміло,
Та й вирили таку нору-житло,
Що Мишку аж на сльози потягло,
І слова не могла сказати —
Не жарти ж: не нора — палати!

(А за стіною:
"Отак уже третій місяць і ходю й ходю. Уже й терпіти нема куди").

Як дякувала Мишечка Сові,
Розумній голові, —
Від серця, щиро, просто й добротактно!

Ну, ось вам байка. А тепер скажіть,
Чи варт було розводить несусвіт,
Що байка про хороше втнуть не здатна?

(А за стіною — там своє:
"...ходю й ходю...").